

vi ikke faa den Nedsættelse i Tarifferne for vore Eksportartikler, som andre Lande kunne faa gennem de gennemgaende Tarifoverenskomster med andre Lande om Tarifnedsættelser. Nej, vi skulle have det i den lokale Trafik, og det støtter i meget høj Grad, mener jeg, de Hensigter, jeg har tilladt mig at gøre i denne Henseende.

Scharling: Inden jeg gaar over til det, som for mig og maasse for de fleste er Hovedsagen, nemlig Takstbestemmelserne, skal jeg tillade mig et Par spredte Smaabemærkninger om den øvrige Del af Forslaget. Det er kun Smaabemærkninger, dels fordi jeg ikke har haft Tid og Lejlighed til at gøre noget indgaaende Studium af dette omfattende Lovforslag, dels fordi jeg efter det Bekendtskab, jeg har gjort med det, skønner, at det gennemgaende er heldigt og godt affattet og navnlig i en gennemgribende liberal Aand. Jeg skal begynde med at bemærke, at der i § 47 staar, at Erstatning for den fulde Staae kan forlanges i alle Tilfælde, hvor Staaen sthyldes Forsæt eller grov Uagtsomhed fra Jærnbaniens Side. Det er mig ikke ganske klart — det kunde maasse være blevet det ved et mere indgaaende Studium — hvorledes Ordet „Jærnbane“ her skal forstås, om der ved blot forstås Jærnbanebestyrelsen, Ledelsen, eller om det strækker sig saa vidt, at det ogsaa indbefatter den Staae, som paaføres ved enkelte Jærnbanejunktionserers Forsæt eller grove Uagtsomhed endog mod Bestyrelsens Ordre. (Ministeren for offentlige Arbejder: Det staar i § 3). Ja, sag maa jeg understylde, saa er det, som sagt, fordi jeg ikke har haft tilstrækkelig Tid til at sammenholde disse forskellige Paragraffer. I § 3 staar der, at Statsbanedriften er ansvarlig for de Folk, som den benytter ved Udførelsen af overtagne Transporter. Efter min Mening er Spørgsmaalet dog dermed ikke ganske besvaret; thi det drejer sig netop om, hvorvidt det ogsaa strækker sig til de Tilfælde, hvor de have handlet mod Ordre. Der kunde maasse paa dette Punkt være Grund til lidt præcisere Angivelse af, hvad der menes. Men der siges saa i § 15, at Rejsegodsjet udleveres straks efter Togets Ankomst o. s. v. til Shænderhaveren af Beviset mod dettes Tilbagelevering, og dermed ophører Jærnbaniens Ansvar for Godset. Jeg tror, at hvis dette skal gennemføres efter Ordene, er det mindre heldigt; thi i mange Tilfælde vil man først paa et senere Tidspunkt opdage, at der er noget, man har Grund til at klage over og kræve Erstatning for. Men saa vil Bestemmelsen om, at Jærnbaniens Ansvar ophører i det

Djeblik, Garantibeviset er udleveret, være mindre heldigt, thi Godset vil jo meget hyppig blive afleveret til Bud eller Drager, hvem man ved sin Ankomst har overgivet Beviset, og som derefter bringer Toget til ens Hjem, og først naar man selv kommer hjem, ser man, om der er Mangler ved det, som man vil paatale. Det forekommer mig derfor, at denne Bestemmelse er meget rigorøs, hvis det er Meningen, at den skal udføres efter sin Ordlyd. Dernæst bestemmes det i § 16, at Jærnbaniens Ansvar for Rejsegods bortfalder, naar det ikke er forlangt udleveret paa Ankomststationen inden 8 Døgn efter Ankomsten af det Tog, til hvilket det var indstrevet. Jeg tror heller ikke, at dette er ubetinget heldigt, dersom det skal forstås efter Ordene; thi i mange Tilfælde vil man jo sende sit Rejsegods forud til en eller anden Station for at kunne gøre Ophold under Vejs eller gøre Udflugter, som strække sig over længere Tid. Og det vil da næppe være saa heldigt, om man just er begrænset til disse 8 Dage. Saa siges der i § 14, at Rejsegodsjet skal ved Indleveringen være befriet for ældre Post-, Jærnbane- og andre Mærker; er dette ikke Tilfældet, er Jærnbanen ansvarlig, hvis det fejlsendes eller gaar tabt. Det er dog vist ogsaa en noget for streng Bestemmelse. Jeg indrømmer, at det kan være lidt uheldigt, naar Rejsegodsjet er forshynet med alt for mange ældre Mærker, men at det ganske skulde fritage Jærnbanen for Ansvar, er dog vist for meget forlangt, navnlig for saa vidt Ordene: „andre Mærker“ strækkes for vidt; thi som bekendt, er det meget hyppig Tilfældet, at Hotellerne ved Afreise forshyne de rejsendes Kufferter med deres Mærke uden de rejsendes Vidende; at dette skulde fritage Jærnbanen for Ansvar, hvis Godset fejlsendes eller gaar tabt, vilde dog være lidt urimeligt. Jeg skal endelig nævne, at det i § 12 hedder: „I Personvognene kan der frit medføres Rejsetøj og mindre Rejsegenstande, som ikke volde Besvær ved deres Bestaaffenhed eller Lugt.“ Jeg vil tillade mig at spørge, om der ved dette Forbud mod „mindre Rejsegenstande, som kunne volde Besvær ved deres Bestaaffenhed eller Lugt“ ogsaa er tænkt paa Hunde. Nu er det jo Tilfældet, at det tillades rejsende at medtage Hunde, i alt Fald mindre Hunde i Rupeen, naar de have Løst Billet. Jeg ved ikke, om dette er lovligt, men at det faktisk sker, er sikkert, og det er tit meget ubehageligt for de andre rejsende at komme ind i en Rupee, hvor der er et Hund. Man kommer ind i sidste Djeblik, lige før Toget skal gaa, man ser slet ikke, at der ligger en Hund under et Sæde, først naar Toget